

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήντα έπτά,
περισσέματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω έξυπιάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναγά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό 'Βξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι:
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μεσ 'στών φόρων τήν αντίρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Επτά Φεβρουαρίου
και χαλασμός Κυρίου.

Πενήντα πέντε σὺν έκατό,
τούς μασκαράδες χειροκροτώ.

'Αποκρηάτικα του Φασουλῆ
μέ τόση πίκρα και μέ χολή.

Λοιπόν κι' εγώ σαν μασκαράς 'στή μέση σας προβάλλω
κι' εις όλους σας κι' εις όλαις σας τὰ έξ άμάξης ψάλλω.

'Ελάτε σεΐς τρικούβερτοι του κόσμου μασκαράδες,
έλάτε σεΐς οί βασιλεις και οί νταυλοπαππάδες
'Ελάτε σεΐς οί στρατηγοί κι' ή άλλαις ή μαζέτες
μέ τὰ σπαθιά, μέ τὰ φτερά και τῆς χρυσαίς σπαλέταις.
'Ελάτε σεΐς, Πρωθυπουργοί, και πάντες οί εν τέλει...
ό Φασουλῆς σας χαιρετῆ, ό Φασουλῆς σας θέλει.

Μέ στέμματα και μέ χρυσά περνάτε απ' εμπρός μου,
διαβόλου ξεθεώματα, σιγάματα του κόσμου.
Οί τίτλοι σας μου κάθονται άπάνω 'στό στομάχι
κι' ειθε βαρειά φορτώματα εις όλων μας τῆ ράχη
κι' έμεις σας υποφέρομε χωρις να λέμε λόγο,
κι' εγώ για τò χατῆρι σας βρισιαίς και ξύλο τρώγω.

'Ανάθεμα τον Διάβολο, που βάλθηκε να φέρη
καύμους και τόσα βάσανα 'στό ένα κι' άλλο φύλον...
ανάθεμά τον τον 'Αδάμ κι' εκείνο του τò ταίρι,
όπου εγεύθησαν κι' οί δυο τῆς γνώσεως τò ξύλον.
Και από τότε γίνηκαν μαλλιά κουβάρια όλοι,
κι' εδγήκανε και οί Ρωμηοί να θέλουνε τῆ Πόλι.

'Ανάθεμα εις τον 'Αδάμ και εις τήν πρώτη γέννα,
ανάθεμα 'στον έρωτα που 'γέννησε κι' έμένα,
για να κυλιέμαι μέσ 'στῆς γῆς τον βόρβορο σαν χοῖρος
και κάποτε να γίνωμαι ίππότης του Σωτήρος,
να σέρνωμαι σαν σκέλεθρο με κόκκαλα γεμάτο
και ό,τι από 'πάνω 'μπῆ να βγαίνει από κάτω.

'Ανάθεμα εις τον 'Αδάμ και εις τήν πρώτη γέννα,
ανάθεμα 'στον έρωτα που 'γέννησε κι' έμένα
για να κυττάζω 'στά 'ψηλά με άνοιχτό τò στόμα
και να ζητώ εξήγησι για τούτο μου τò σώμα,
κι' ενώ κανεις άπόκρισι για τούτο δέν μου δίνει,
κάποιο πουλι 'στή μύτη μου μιὰ κουτσουλιά ν' αφήνη.

'Ανάθεμα εις τον 'Αδάμ και εις τήν πρώτη γέννα,
ανάθεμα 'στον έρωτα που 'γέννησε κι' έμένα.
για ναμαι άνθρωπος κι' εγώ 'στον κόσμο έδώ κάτω,
εις νόμους και καθήκοντα σιωπηλός να σκύβω,
να βλέπω και τον Κοτσομπλή και τον Καββαλιεράτο,
και ό,τι έχω μέσα μου να θέλω να τò κρύβω.

Μέ στέμματα και μέ χρυσά περνάτε απ' εμπρός μου,
διαβόλου ξεθεώματα, σιγάματα του κόσμου.
Σας βλέπω και μου έρχεται άπάνω σας να φτύσω,
τò κάθε σας αξίωμα να τò ποδοκυλίσω.

ἄρπάξω τὰ χρυσάφια σας κκι τᾶλλα τὰ στολίδια,
κκι νὰ τὰ ρίξω μονομιχὰ στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,

Γελάτε τόσα πλάσματα με ψευτοπαραμύθια
ἀλλὰ δὲν εἶπατε ποτὲ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια,
γιατὶ ἂν τὴν ἐλέγχατε ἐδῶ κκι τόσα χρόνια
θὰ σας ἐστρώναμε ἔμπροστὰ με ρέβαις κκι λεμόνια.
κκι δὲν θὰ εἶχε βασιλεῖ ὁ κόσμος οὔτε Πάππα,
κκι ἀπὸ ἔμένα ἔλοι σας θὰ τρώγατε μιχὰ φάπα.

Γνωρίζετε πολὺ κκιλὰ πῶς τότε δὲν θὰ ἦτον
οὔδὲ τῶν Λόρδων ἡ βουλὴ οὔδ' ἡ τῶν Κοινοτήτων,
θὰ ἔλειπαν οἱ εὐγενεῖς κκι τᾶλλα τὰ ζαγάρια.
τρεις ἤλιοι θὰ μᾶς φώτιζαν κκι τέσσαρα φεγγάρια.
Οὔτε θὰ ἦτο ἰσχυρὸς κανεὶς διὰ τῆς βίας
κκι οὔτε ὁ Σειφουλλάχ ἀκόλουθος Πρεσβεῖας.

Τοῦ κόσμου τοῦ γαίδουρινοῦ ἡ ἀληθὴς μωρία
σας δίδει ἀξιώματα κκι ἀγαθὰ μυρία.
Κι' ἐγὼ ἔμπρός σας ἀφανὴς τυχοδιώκτης κκιμικι,
δεκάκις δὲ σοφώτερος τοῦ Πλάτωνος ἂν εἴμικι,
ἀλλ' ὅμως ἀναγκάζομικι νὰ κένω τὸν κουτὸ
κκι' ἔμπρός σας νὰ βουθαίνωμικι κκι νὰ γονυπετῶ.

Και ἀναγκάζομικι τιμὰς κκι δόξας νὰ λατρεύω
κκι νὰ πιστεύω πράγματα ὅπου δὲν τὰ πιστεύω,
νὰ βγάξω τὸ καπέλλο μου σ' ἐκεῖνον ὅπου φτύνω
κκι τῆς περιφερείας μου χειρότερον τὸν κρινῶ,
νὰ βλέπω περισσεύματα ὅπου λεπτὸ δὲν εἶναι,
κκι νὰ μοῦ φκινώνται χκαὶ τοῦ κόσμου αἱ ὀδύναι.

Νὰ δέρνωμικι ἀπὸ αὐτοὺς ὅπου τοὺς πρέπει ξύλον,
ν' ἀκούω κκι τῶν γυναικῶν τὸ τιμημένον φύλον
περὶ τιμῆς νὰ ὀμιλῆ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του,
ἐνῶ τὸ φλέγει βρωμερὸς διὰ τοὺς ἄνδρας ἔρωσ,
κκι μετὰ σοβαρότητος νὰ θέτῃ τὴν τιμὴν του
εἰς τὸ σιχαμερώτερον τοῦ σώματός του μέρος.

Πέρνα, κυρία σύζυγος, κκι σύ, κκιδήμων κόρη,
περνᾶτε, ἄνδρες σύζυγοι, περνᾶτε, κερασφόροι,
ποῦ πρὶν ἀκόμη νὰ φανῆ ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας
κληροδοτεῖτε εἰς τὴν γῆν υἱοὺς κκι θυγατέρας,
διὰ νὰ γίνουν κκι αὐτοὶ τῶν δούλων των οἱ δούλοι
κκι' ἀπὸ τὴν πείνα νὰ ψοφοῦν σὰν σκύλοι τοῦ Σταμούλη.

Οἱ νόμοι κκι οἱ κώδικες κκι' ἡ μίτρας κκι' ἡ πορφύρας
μᾶς ἔκαμαν νὰ θέλωμε κκι τῆς γυναῖκες στείρας.
Γιὰ σας ὁ κόσμος ἔγεινε Ἰωσκαφὰτ κοιλὰς,
γιὰ σας αὐξάνει τῶν κακῶν κκι πόνων ἡ πληθώρα,
ἡ δὲ γλυκεῖά μου πατρίς, ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλάς,
τῶν παλαιῶν Γαδαρηνῶν κατήνητησεν ἡ χώρα.

Ἦ λάχνα κκι σέσκουλα κκι πράσσα κκι μαρούλια,
ὦ θρίαμβοι τοῦ Θεωρῆ με ζήτω κκι νταούλια,
ὦ σεῖς φωναί, ἀποκλεισμοὶ κκι τοῦ πολέμου γδοῦποι,
ὦ τέσσαρες τοῦ Γενναριοῦ κκι δόξα τοῦ Τρικούπη,
ἀπὸ τὸ κάρο μου ἔψηλά σας διπλοχαιρετῶ,
κκι μπομπονιέραις εἰς τοὺς δρό κκι στέφανα πετῶ.

Ἄγαπητοι Γαδαρηνοὶ κκι ἄνθρωποι με κέφι,
ἡ σκόνη σας, ἡ λάσπη σας, ἡ δόξα σας με τρέφει.
Δύο μονάχα ἔλειπαν ἔστο εὐτυχὲς σας κράτος,
πῶς εἰς τὸ ἰσοζύγιον περισσευμκ νὰ βγαίνῃ
κκι τῆς περιφερείας σας ν' αὐξήσετε τὸ πλάτος...
τὰ καταφέρατε κκι' αὐτὰ κκι ἄλλο δὲν σας μένει.

Ὅρσε, βρε ἄτιμε ντουνηλ, με ἔλα τὰ καλὰ σου,
με ἔλα τὰξιώματα κκι ἔλας τὰς τιμὰς σου.
Ὅρσε, βρε ἄτιμε ντουνηλ, μωρέ, ἀχρεῖτε, πλάνε,
ὄρσε κκι σύ, Βιτώρικ, κκι σύ, Χαμίτ Σουλτάνε,
ὄρσε κκι σύ, Βυζάντιον, κκι σύ, ἀρχαία Ρώμη,
κκι' ἀρσενικοὶ κκι θηλυκοὶ κκι οὐδέτεροι ἀκόμη.

Ὅρσε κκι σύ, βρε Φκσουλῆ, ἰππότη τοῦ Σωτήρος,
ὅπου καμμὶχὰ ἐντύπωσι ἔστον κόσμον δὲν σοῦ κάνει
ἡ δόξα κκι ὁ ἔπαινος, ὁ ψόγος κκι ὁ λῆρος,
κκι' οὔτε γιὰ μπάλους κκι σταυροὺς ὁ νοῦς σου δὲν τὰ χάνει.
Ποῦ σοῦγραψε ἡ μοῖρα σου Ρωμηὸς ἰππότης νᾶσαι,
ὅπου κοιμᾶσαι γιὰ νὰ ζῆς κκι ζῆς γιὰ νὰ κοιμᾶσαι.

Ἄλλὰ ἐπήρες, μασκαρᾶ, κατήφορο κκι στέκα...
τὸν ὑπατον Μανίλλιον ὁ Κάτων ἐτιμῶρει,
διότι κατεφίλησε τὴν ἐκυτοῦ γυναῖκα,
ἐνῶ παροῦσα ἔστεκε ἡ προσφιλὴς του κόρη.
Πολὺ μωρὸς μοῦ φκινέται κκι ὁ σοφὸς ὁ Κάτων,
ἀκόμη δὲ μωρότερος ὁ ἰδεώδης Πλάτων.

Ἦ σὺ τοῦ κόσμου ἀρετὴ!.. ὦ ἱερὸν καθῆκον!..
ἐν δῆμῳ μὴν ἀσχημονῆς, ὀργίζζε κατ' οἶκον,
ἐκεῖ ἀσέμνωσ κκι ἀναιδῶς περὶ παντὸς ὀμίλει,
ἐκεῖ τὴν φίλην σύζυγον μονάχος καταφίλει,
κκι' ἔλαυε ταύτην τῆ στρωμνῆ εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας,
κκι γέννα εὐτυχεῖς υἱοὺς κκι εὐτυχεστέρας κόρης.

Ἦ ρήτορες πολύφθογοι, σοφοὶ κκι νομολόγοι,
γιὰ τὸν σοφὸ σας Νικολῆ τὸ χέρι μου με τρώγει,
κκι ὄλους αὐτοὺς τοὺς νόμους σας κκι' αὐτὰς τῆς ἀνοστάδες
τῆς γράφω κκι ποῦ ξέρετε, διαβόλου μασκαράδες.
Κκι τῶρα πρῶτος μασκαρᾶς ἔστη μέση σας προβάλλω,
κκι' εἰς ὄλους σας κκι' εἰς ὄλαις σας τὰ ἐξ ἀμάξης ψάλλω,

